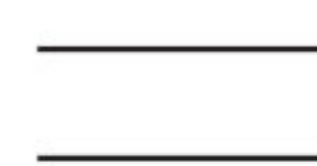
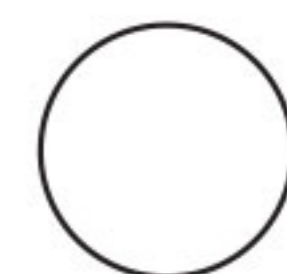
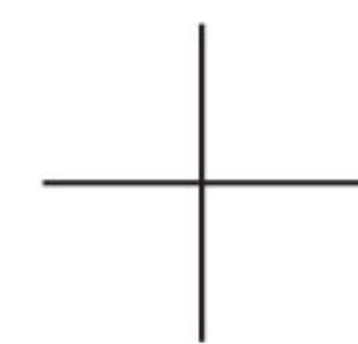

Ako zvládnuť nielen Evanjelické gymnázium Jána Amosa Komenského

Príručka
každého
úspešného
gymnazistu

Samuel
Vladimír
Sedlák

**Ako zvládnuť nielen
Evanjelické gymnázium
Jána Amosa Komenského**

Príručka každého úspešného gymnazistu

Na pamiatku Mgr. Jána Kuncu, prvého riaditeľa gymnázia.

1936 – 2020

„Slobodné, avšak nie svojvoľné chce mať Pán dietky svoje, preto ich svojím poriadkom ohradil.“

„Ak sa člověk má stať člověkem, musí sa vzdelávať.“

Ján Amos Komenský

„Každá škola je takpovediac cyklistickým pelotónom, triedy v nej cyklistickými tímami a študenti cyklistami. Každý z nich jazdí za svojím cieľom svojším spôsobom a počas toho píše svoj vlastný príbeh. Ja som jeden napísal ako jazdec tímu *Najlepšia céčka* na pretekoch EGJAK.“

Samuel Vladimír Sedlák

Pár slov na úvod

Vypuť myšlienky z hlavy, nechaj ich voľne plynúť, napíš knihu. Napíš ju! Pomôž všetkým gymnazistom na Slovensku. Tieto vety mi v hlave za každým poletovali, keď som si zaspomínal na roky nie tak dávne, a predsa už striktné oddelené od života, ktorý žijem dnes. Na roky, počas ktorých som mal oprávnenie (alebo šancu, ktorá sa neodmieta) kráčať po chodbách Evanjelického gymnázia Jána Amosa Komenského (EGJAK) v Košiciach ako študent päťročného bilingválneho anglicko-slovenského odboru. Na roky, ktoré mi priniesli presne 4 864 štyridsaťpäťminútových vyučovacích hodín predmetov širokej ponuky. Nemôžem povedať, že úplne všetky predmety som nesmierne obľuboval a tešil sa na ne, ako sa brat teší na súrodenca, ktorého dlho nevidel, ale snažil som sa k nim pristupovať pokorne a s odhodlaním zvládnuť ich čo najlepšie. Ideálne bez ujmy na zdraví a vedľajších nežiaducich účinkov.

Hneď teraz sa vám priznám, ako človek uberajúci sa filozofickým smerom (psychológia), som hneď v prvom ročníku vyhlásil vojnu matematike, neskôr fyzike. Mojim vojnovým nájazdom neunikla ani chémia, no dnes v období mieru môžem s chuťou vyhlásiť, že víťazstvo nakoniec zavítalo ku mne.

Udialo sa tak v rokoch 2014 až 2019. V rozmedzí, počas ktorého som písal jeden zo stoviek príbehov na gymnáziu umiestňujúcim sa pravidelne v TOP 10 stredných škôl na Slovensku. Ten príbeh som písal ako študent prvej, potom druhej, tretej, štvrtej, až napokon piatej C triedy, a teda *Najlepšej céčky* PaedDr. Karola Sováriho Soósa. (Aspoň ja a moji spolužiaci sme si to mysleli a stále si to myslíme.)

A teraz už stačilo rozsiahlych opisných výlevov môjho srdca a idem sa venovať vám, milý čitateľ, milá čitateľka. Či už ste uchádzač alebo uchádzačka o štúdium nielen na tomto gymnáziu, rodič, iný rodinný príbuzný, jeho alebo jej kamarát či kamarátka, pán učiteľ či pani učiteľka alebo nebudaj môj bývalý spolužiak či spolužiačka z triedy alebo školy, vitajte! Som veľmi rád, že práve vaša ruka našla obal tejto knihy, zdvihla a otvorila ju, pretože je to jedinečná príležitosť ukázať vám mojimi očami v skratke EGJAK a odovzdať v prvom rade to najcennejšie - rady a usmernenia. Odovzdať vám beletrizovaný návod ako

najprv úspešne prejsť prijímacími pohovormi a napokon podmaniť si svojou osobnosťou celé gymnázium a to nielen spomínaný EGJAK! Môže sa síce zdať, že táto príručka sa vzťahuje iba na jednu konkrétnu školu, no verte, že informácie, ktoré v nej ponúkam, môže využiť každý jeden gymnazista či gymnazistka na ktoromkoľvek gymnázium kdekoľvek na Slovensku. Navyše, nedajte sa odstrašiť počtom strán, pretože kniha, ktorú teraz v rukách držíte, je napísaná tak, aby sa dala otvoriť a plnohodnotne čítať od ktorejkoľvek strany či kapitoly. Ako to? Nuž, všetky dôležité témy sú rozanalyzované v šiestich hlavných častiach prostredníctvom reálnych a mierne vtipných dialógov, po ktorých nasleduje opis obsahujúci cenné rady a vlastné názory na danú problematiku. Vedľajšie témy spočívajúce v rôznych zaujímavostiach, zážitkoch a externalitách rozširujúcich vaše poznanie sú formulované v šiestich medzihrách, ktoré si dúfam taktiež obľúbite. To znamená, že sa s vami okrem podrobného návodu ako zvládnuť ročník po ročníku podelím aj o zážitky z exkurzií, výletov či prváčkeho kempu. Taktiež vám porozprávam o dôležitých faktoch týkajúcich sa angličtiny na úrovni C1, o krúžkoch na EGJAK-u a futbalovej EGJAK lige. Na pár stranách sa taktiež zmienim o miere úspešnosti absolventov prestížneho gymnázia. Samozrejme, ani o žarty a vtipné príhody nebudete ukrátení, pretože aj tými je život študenta na EGJAK-u naplnený podobne ako na iných slovenských gymnáziách.

Tešíte sa? Ja áno, no skôr, ako začnem, musím vás ešte upozorniť na jednu skutočnosť. Žiadneho člena vedenia a pedagogického zboru neoslovujem oficiálnym a ani iným podobným menom (okrem bývalého triedneho učiteľa). Pramení to z dôvodu nechcenej a nežiaducej reklamy. Mená študentov a mojich kamarátov tvoria ich prezývky, na ktorých sme sa spoločne dohodli. Oficiálne mená používam výhradne iba v časti venujúcej sa významným osobnostiam, ktoré EGJAK vychoval.

Milý čitateľ, milá čitateľka, urobte si, prosím, pohodlie, obetujte niekoľko desiatok minút vášho času tejto knihe, aby ste mohli otočiť ďalšiu stránku vášho života tým správnym smerom, alebo ak chcete, *it is time to turn over a new leaf, let's go!*

Exkurzia do sveta študenta vedúceho svoj život na úrovni sa práve začína.

Prvá časť
Cesta na EGJAK

„Svet je guľatý a čo niekedy vyzerá ako koniec, môže byť začiatok.“

Ivy Baker Priest

1. KAPITOLA: Cesta k prijímacím pohovorom

1

Každá cesta vytvára pomyselný most medzi dvoma bodmi, ktoré sú od seba rovnako ďaleko vzdialené. Na tieto cesty sa vydáva každý z nás takmer permanentne s neutíchajúcou túžbou dostať sa na ich koniec. Koncom každej cesty, vďaka pozitívnemu prístupu k životu, považujeme splnenie cieľa, ktorý sme si vopred stanovili.

Rovnaké to bolo aj v mojom prípade, v prípade 14-ročného žiaka základnej školy na Námestí Laca Novomeského 2 v Košiciach. Ako ôsmak ustavične brnkajúci na nervy hodinám otázkou „ako dlho tu ešte budem sedieť a dostávať jednotky zadarmo?“ som sa rozhodol naplánovať cestu na EGJAK.

Čo bolo na začiatku sylogizmu (formy deduktívneho dôkazu, v ktorom z dvoch výrokov, premís, vyplýva záver, konklúzia), ktorý ma nakoniec dostal do vysnívaného cieľa? Ak si dobre spomínam, boli to dve myšlienky. Prvá z nich znela takto: všetci sa musia dostať na strednú. Tá druhá mi hovorila: si cieľavedomý študent. Záver? Predsa EGJAK!

Samozrejme, aby som dospel k záveru, že mojím cieľovým bodom bude práve gymnázium na Škultétyho ulici pod Cassovarom v Košiciach, zahral som sa na detektíva a s pomocou mojich rodičov sme zistili zopár užitočných informácií o danej škole. Vtedy samozrejme ešte neexistovala žiadna kniha (napríklad ako táto), ktorá by vám ponúkla riadky postrehov, rád a názorov na štúdium, preto najväčším pokladom informácii bol pre mňa (ako aj pre vás) Deň otvorených dverí, konajúci sa pravidelne koncom novembra.

Bohužiaľ, ako natruc som sa ho nemohol zúčastniť kvôli chorobe, a teda vyskúšanie si cvičných prijímacích testov, rôznych aktivít, oboznámenie sa s prostredím a samotnými študentmi mi bolo odopreté. Nič to však nezmenilo na tom, že ku knižným publikáciám *Cesta, ktorou sme prešli...* (v roku 2014 mala brožúra takýto názov) som sa nakoniec dostal. Okrem toho sa vtedajších dvadsať rokov existencie EGJAK-u, ktorý vznikol v roku 1994, vrylo do mysle viacerých ľudí po celom Slovensku, a preto

nebolo náročné započúť niekoho, ako v dobrom hovorí na adresu gymnázia v metropole východu. Gymnázia, ktoré po istú dobu bolo jedinou vzdelávacou inštitúciou ponúkajúcou bilingválne štúdium v Košiciach. Toto všetko mi poskytlo dostatok informácií na to, aby som položil ďalší stavebný kameň a vydal sa na svoju cestu za vysnívaným cieľom.

Moje architektonické plány ako preklenúť medzeru na ceste medzi základnou školou a gymnáziom obsahovali niekoľko fundamentálnych aspektov, a síce mnoho vecí potrebných na zvládnutie prijímacích pohovorov.

Ako iste viete, spomínané pohovory pozostávajú z testov z viacerých predmetov (matematika, slovenský jazyk, anglický jazyk a psychotesty), ktoré dokonale (aspoň sa to predpokladá) uchádzačov preveria a oddelia zrnko od pliev. Samozrejme, vzdelávacia inštitúcia akou je EGJAK chce iba zrná - dobrých študentov. Nie ostatok.

Preto nadišiel čas si položiť zopár otázok: čo zo mňa vytvára dobrého študenta? Je to *bifľovanie sa na trápny test z biológie na základnej škole len preto, aby som dostal jednotku, ktorá by mi vylepšila známkový priemer len z časti potrebný na zvládnutie skúšok, alebo je to schopnosť využívať naučené počas života a v iných predmetoch, vykonávať multitasking, improvizovať, memorovať na základe hlbinného učenia vlastnej motivácie, vedieť sa vynájsť a zužitkovať negatívum vo vlastný prospech či obhájiť si vlastné stanovisko pred svorkou protivníkov?* Povedal by som, že o jednotkách to nie je, pretože známka je iba číslo, ktoré vás neposúva ďalej. Ozajstnou hnacou silou, ktorá z vás vytvára dobrého študenta je chuť chcieť.

To značí, že ak sa viete rýchlo a logicky učiť a učivo ukladáte do dlhodobej pamäte (nie senzorickej na báze jedným uchom dnu a druhým za oceán), viete improvizovať, kombinovať myšlienkové postupy, prepínať medzi školou a životom a v neposlednom rade bojovať... ste dobrým študentom. Pardon, výborným!

Ak ste rodičom a čítate tento text, pravdepodobne ste toho názoru, že známky sú predsa len základom. Áno sú, ale v súčasnosti zanedbateľným. Netvrším, že „trojková a štvorková plantáž“ na vysvedčeniach

vášho syna či dcéry je jednosmerným lístkom na bilingválne gymnázium (to určite nie), ale mať priemer do magického čísla 1,7 a sem-tam na vysvedčení obéznu trojku z chémie, nie je žiadna katastrofa. Veď priemer známok je len jedným z nespohlavých ukazovateľov výkonu študenta. Neveríte? Počas päťročného štúdia na EGJAK-u som sa o tom veľakrát presvedčil. Najmä z angličtiny. Rozhodujúce je to, čo dokážete vydať zo seba počas prijímacích testov a nie, ako sa vám darí na základnej škole. Preto sa jednou tretinou požiadaviek na prijatie – známkami – nestresujte.

Druhá tretina je oveľa dôležitejšia a to príprava na samotné skúšky. *Príprava? Aká príprava?* Poniectorí, ktorí teraz čítate si pravdepodobne stojíte za názorom, že hodiny matematiky, slovenčiny a angličtiny na základnej škole, ktoré vyučujú tak zlaté pani učiteľky, vás dostatočne pripraví na prijímacie pohovory. Bohužiaľ, musím vás sklamať.

V prípade deviataka alebo deviatačky, výklad na hodinách slovenského jazyka, matematiky a učenie sa na deviatacky monitor sú pomerne dobrou prípravou. To však neplatí o ôsmakovi (ako to bolo v mojom prípade), ktorý deviatacké učivo z matematiky v živote nevidel, a keďže o päťročný bilingválny odbor (iste viete) sa môže uchádzať aj staršina základných škôl, je nutné dané učivo dobehnúť. Najlepšie doučovania.

Týkajúc sa angličtiny, to je iná pieseň. Prečo? Z vlastnej skúsenosti viem, že nikdy nič nepokazíte, ak budete cibriť orgán vo vašej hlave učením cudzieho jazyka o pár hodín týždenne viac mimo školy prostredníctvom individuálnych (nie skupinových) doučovaní. Je to len vhodná príprava na zvládnutie skúšok. Samotné učenie cudzieho jazyka na strednej a o angličtine vyučovanej na úrovni C1 na EGJAK-u to platí stonásobné. Ako je to možné? Nuž, aby ste plynule rozprávali vysokou, vznešenou a veľmi citlivou angličtinou, ktorú sotva započujete na ulici v Londýne, ba ani z okien Buckinghamského paláca, je priam nevyhnutné začať sa jej venovať oveľa skôr a nad rámec vašich možností. Ale nebojte sa, zvládnutá úroveň C1 každého cudzieho jazyka je len bod plus do vášho životopisu a EGJAK vám ho ponúka. Stačí len chcieť a nezabúdajte, akú vetu ste sa ako prvú naučili po anglicky... No predsa *English is easy* (tuším, že to bola ona)!

A čo príprava na prijímacie pohovory na osemročný odbor? Ako som sa už zmienil, základnej škole som sa otočil chrbtom po ukončení ôsmeho ročníka, čiže nezapodieval som sa takouto otázkou ani len vo sne. Avšak po druhej hre na detektíva som zistil, že doučovania z matematiky boli alfou a omegou dní pred prijímacími pohovormi v živote piatakov na základných školách. Nezabudnite k tomu prirátať moju radu ohľadom angličtiny a venovaniu extra času práve jej.

Posledná tretina požiadaviek na prijatie zahŕňa orientáciu vo viero-vyznaní. Na prvý pohľad sa môže zdať, že udelenie bonifikačných 20 bodov k výsledkom prijímacích pohovorov uchádzačov, ktorí sú pokrstení a so všetkými sviatosťami aktívne praktizujúci evanjelici (plus iné reformované cirkvi) je jemnulinko diskriminačné, avšak ani z ďaleka to tak nie je. Prečo? Podme si ukázať jednu slovnú úlohu... V *Najlepšej céčke* nás bolo okolo 30 študentov. (Počet sa menil, preto častica *okolo* sedí ako uliata.) Z toho menej ako polovica dostala darček dvadsiatich bodov. Zvyšok, väčšina z nás, nie evanjelikov, nedostal nič. Aký je teda výsledok? Prijímacie pohovory na EGJAK vôbec nemajú za úlohu niekoho segregovať alebo zvýhodňovať. Keby to tak bolo, pomer v *Najlepšej céčke*, ako aj v iných triedach, by bol diametrálne odlišný. Je to len malá pomoc zo strany gymnázia, ktorú treba využiť. Priznám sa, ja som dvadsaťbodový darček nedostal a v konečnom svetle som ho ani nechcel. Viete, nemám rád darčeky.

Cesta na breh EGJAK-u nebola jednoduchá, no ani náročná. Trochu sa síce kľukatila, ale ani zďaleka som v zákrutách nemusel bojovať s dostredivou a rovnako veľkou odstredivou silou ako Julian Alaphilippe v alpskom zjazde. V podstate to bola jazda po nemeckej diaľnici, počas ktorej som pravidelne obiehal kamióny s poznávacími značkami *doučovanie z matematiky a doučovanie z anglického jazyka*. V období Vianoc som samozrejme pribrzdil a spomalil kvôli oddychu, no nezastavil som. Ak by som tak spravil, kamióny by ma predbehli a už by som ich nikdy nedobehol...

Lebo cesta sa každou hodinou natoľko krátila, až sa objavil posledný, ešte rozostavaný, úsek diaľnice. V tom úseku chýbal viadukt ponad rieku, ktorý mal byť dostavaný v termíne 1. 4. 2014.

A tou riekou boli prijímacie pohovory.

2. KAPITOLA: Dni s veľkým D

1

„Je čas vstávať!“ povedal môj otec dňa 31. 3. 2014 trošku nonšalantne, no s citelnou dávkou vzrušenia. Povzbudenia?

Čo, aký čas vstávať? A kam? pomyslel som si.

„Veci máš pripravené? Perá, vreckovky, kalkulačku...“

Perá? Prečo perá a nie pero? Nestačí jedno a vlastne načo?

„Haló, paplónu to hovorím, či komu?“ pretrhol moju deduktívnu myšlienkovú niť, za ktorú by sa nemusela hanbiť ani slečna Marplová z pera Agathy Christie.

„Nie, len rozmýšľam prečo si vytvoril plurál od slova pero,“ odvetil som a vzápätí pomyslel, akú sofistickovanú vetu som vypotil tak skoro ráno. *Vytvoril plurál od slova pero.*

„Prečo? No keď ti dopíše jedno pero na testoch, máš stále druhé...“

V tom momente som z postele vystrelil ako gepard z krovia, ktorý trpí tachykardiou a spomenul si, že je prvý deň dostavby viaduktu ponad rieku, ktorou boli prijímacie pohovory.

Ako som len mohol zabudnúť na tak neobyčajný deň? Na deň s veľkým D, s ešte väčším E a s obrovitánskym Ň. Na DEŇ všetkých dní, vrtalo mi hlavou cestou z domu.

S ruksakom na chrbte plným pier (otec bol rád) a výkonným inteligentným motorom v hlave som prekročil prah EGJAK-u a vstúpil do jeho vestibulu odhodlaný nájsť svoje meno na vývesných tabuliach s prislúchajúcim miestom konania pohovoru. Postupne, ako som očami skenoval jeden hárok papiera s menami uchádzačov za druhým, natrafil som na preklep. Alebo nebol to preklep? Jedno meno bolo zdvojené.

Hm, aké zaujímavé a prekvapivé. Dve Lucky s rovnakým priezviskom. Ešte, že ja sa volám Samuel Vladimír Sedlák. Tam zhoda asi nehrozí.

Minúty ubiehali ako voda a svoje dlhé meno som našiel v pomerne stručnej sekcii s názvom S.

Vau, kto by to bol čakal, že ma šupnú práve do sekcie S, keď som Sedlák.

Hned' vedľa môjho mena stáli presné súradnice, kam mám ísť. Tie vytýčili, že cieľovým bodom bola trieda na prvom poschodí v trakte A s lukratívnym výhľadom na prebúdžajúci sa trávnik za školou vedľa spojovacej chodby do telocvične, z ktorého už stihli vyrásť a vykvitnúť tri červené tulipány. Koľko detailov si človek všimne, keď prežíva nejakú psychicky náročnú chvíľu...

Počas prijímacích pohovorov nás bolo v triede približne 17 (tento detail mi unikol) a každý z nás obsadil jednu lavicu, ktorá sa stala prechodným pracoviskom na najbližších pár hodín. Toho, kto sedel za mnou si bohužiaľ nepamätám, zato viem, že spredu ma obklopoval Peter. Peter, ktorého som už ako-tak poznal zo základnej školy. Peter, ktorého stres v danej chvíli zjavne obchádzal. Peter, s ktorým som nevedomky v ten deň podpísal zmluvu študentskej kooperácie na takmer každý test či projekt počas doby piatich rokov. Tá zmluva vypršala až v posledný možný deň celého štúdia a to na poslednej maturitnej skúške.

Ak ste teraz, milí čitatelia, nepochopili, nebojte sa, ešte sa k Petrovi dostaneme. Vráťme sa však na pohovory.

Do triedy, v ktorej sekundová ručička svojím tikajúcim záchvatom zvyšovala napätie nás všetkých (okrem Petra), vstúpila pôvabne upravená pani učiteľka.

Už je to tu, prebehlo mi myslou.

Musím povedať, že úradná administratíva jej šla od ruky. V priebehu pár minút menovite skontrolovala prítomnosť nás všetkých, ktorí sme v danej triede mali byť, vysvetlila zopár potrebných informácií k priebehu skúšky a odišla. Ak to mám zhrnúť, trvalo to menej ako pätnásť minút. Stavím sa, že menové priradovanie v triede s dvoma Luckami, ktoré zdieľali rovnaké priezvisko, trvalo dlhšie, ale to ma vtedy netrápilo. Trápilo ma, kedy konečne dostanem papierový pamflet pred seba na lavicu s viac ako hodinovým priestorom na jeho vyplnenie. Trápilo

ma to, lebo sekundová ručička každým zhltnutím drahocenného času pútala moju pozornosť iritujúcim *tik-tak, tik-tak...*

A čo Peter predo mnou? V pohode. Ako inak.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak!!!

Ach, ani si neviete predstaviť, ako rád by som bol tie hodiny vyhodil von oknom k trom červeným tulipánom, ktoré ani nemali poňatia, čo sa to deje nad ich krvavo-sýtmymi okvetiami.

Tik-tak, tik-tak, tik-...

Do triedy opäť vkročila elegantná pani učiteľka. Tentoraz však iná (ten-to detail si pamätám) a niesla hrbu papierov. Hrbu prijímacích testov.

Sekundová ručička zomrela, hodiny onemeli. Začal som sa sústrediť na stavbu viaduktu ponad rieku.

Ponad prijímacie pohovory.

2

„Musím vás požiadať, aby ste veci, ktoré máte vedľa seba na lavici, dali preč. Buď do ruksaku alebo na zem pod stoličku po vašej lavici. Na stole môžete mať len pero (Veci máš pripravené? Perá...´ začul som v hlave otcov hlas) a vodu na pitie. Nič viac,“ pevným a rozhodným hlasom oboznámila pani učiteľka jedného uchádzača v triede o jeho právach a povinnostiach, ktorý ich zjavne prepočul.

Vzápätí mu noblesne položila kôpku papierov (prijímacích testov) popod nos, akoby doniesla špecialitu reštaurácie veľaváženému hostovi.

Zajačie ragú s parmezánovým kuskusom a smrekovou penou z jar-ných výhonkov to asi nie je, bleslo mi myslou.

„Pardon, ďakujem,“ stručne a takmer šepotom odvetil vyľakaný uchádzač.

Nie. Nebolo to ragú. Bol to slovenský jazyk.

Hlavice pier sa škreli o nie úplne hladký (ani nie však úplne drsný) povrch papiera pri písaní tých najlepších a možno správnych odpovedí do testov. Ak by vtedy medzi nami sedel hudobný virtuóz alebo dirigent,

určite by mu polyfónia pier a papierov pripadala ako lacné kakofonické dielo surrealistov.

Mne to rozhodne nevadilo, pretože žiadnou kakofóniou som sa nedal rozrušiť a plne koncentrovaný sa snažil správne odpovedať na otázky v teste. Priznám sa (a teraz poteším mnohých), nevedel som ich všetky. To zvládne len málokto, a preto sa netreba stresovať, že práve vy neviete správne odpovedať napríklad na 10. otázku. Poviem vám, sused vedľa vás cez uličku s najväčšou pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou nepozná odpoveď na 16. otázku a uchádzač za vami sa už trikrát pomýlil. Aká je teda šanca na prijatie? Stále vysoká, a teda na zúfalstvo hneď zabudnite.

Sekundová ručička, ktorá v tom čase pre mňa bola mŕtva, dotlačila čas do konca a oznámila pôvabnej pani učiteľke, aby sa opäť zahrála na čašníčku a pozbierala všetky testy (papiere nádejí desiatok uchádzačov) dômyselným spôsobom.

„Je pol jedenástej, teraz máte desať minútovú prestávku na občerstvenie. Toalety sú na prízemí. Prosím, na druhé poschodie nechodte,“ povedala profesorským tónom, ktorý bol značne zdokonalovaný rokmi učenia. Bol to hlas pripomínajúci cestovnú delegátku sprevádzajúcu dovolenkárov cestou autobusom. Delegátku, ktorá je povinná oznámiť údaje o čase a dobe zdržania na každom odpočívadle a pumpe. Od toho momentu to pre mňa bola pani učiteľka – delegátka.

V druhom teste si na mňa brúsila zuby matematika. Princíp spočíval v tom istom. Pani učiteľka – delegátka – prišla, kúzelnícky stlmila tik-tak ujúkanie sekundovej ručičky, naservírovala každému druhý chod, stihla napomenúť ďalších uchádzačov, ktorí sa očividne pozabudli a svoju lavicu stihli pretvoriť na miniatúrnu kanceláriu so všetkým, čo k tomu patrí (perá nechýbali). Napokon vysvetlila, v čom spočíval test z matematiky a popriala veľa zdaru (dobrú chuť).

Perom som sa zahryzol do papiera ako hladný červotoč do kostolných lavíc a odpovedal na toľko otázok, na koľko som vedel. Asi tušíte, že všetky to rozhodne neboli.

Sekundová ručička, chudá a neúnavná časť hodín, opäť oznámila učiteľke – delegátke, aby ukončila našu snahu a dovolila jej zopakovať rituál s testami, ktorý sa jej pomaličky vrýval pod kožu.

Keď dokončila svoju učiteľskú choreografiu medzi lavicami, s pozbieranými testami v rukách povedala: „Je dvanásť aj pár minút...“

Zastavili sme pár kilometrov pred Záhrebom. Zdržíme sa tu presne pol hodinu. Ako môžete vidieť, neďaleko pumpy sa nachádza mini drive-in pekárnička s čerstvým pečivom, ktorú vrelo odporúčam. Ak máte nejaké otázky, viete kam sa máte obrátiť, v duchu som fantazíroval.

„Sedli? Čo ti je? Ta matika bola fest ťažká,“ pobavene sa ku mne ozval Peter.

„Čo? Nič, nič, len som nad niečím premýšľal,“ odpovedal som a zistil, že sme ostali takmer poslední v triede. „Ideme?“

Odišli sme z triedy na prvom poschodí s výhľadom na tri červené tulipány a presne o deň neskôr sa naspäť vrátili. Dôvod bol jasný – druhá časť prijímacích pohovorov.

Termín dostavby viaduktu ponad rieku klopal na dvere.

Bolo 1. 4. 2014.

3

„Je čas...“

„Vstávať,“ vbehol som otcovi do reči dobre prebudeným hlasom, čo v ňom vyvolalo prekvapenie.

Veľké prekvapenie, lebo deň nezačínal podľa známeho scenáru, v ktorom som hral rolu spáča. Pohodlnú, no negatívnu rolu, ponúkajúcu človeku kopu príležitostí na to, aby niekam alebo niečo zmeškal, čo ja v láske rozhodne nemám. Viete, meškať niekam pre mňa znamená spustiť reťaz neprospešných stimulov na môj mozog, ktorý sa vtedy ide zbláznit, lebo nevie, čo má skôr vykonať. Preto som sa rozhodol mierne upraviť scenár a namiesto spasiteľských nosových sprejov na nočný stolík som si nalepil papierik s textom: 2. DEŇ D a k tomu nastavil budík na pol šiestu ráno s päťminútovým opakovaním. Viete, čert nikdy nespí.

„Veci máš?“

„Áno, mám desať pier, štyri balíčky vreckoviek, tri litre vody, doklady a k tomu guláš angličtiny v hlave,“ bez zaváhania som odvetil.

„No dobre, dnes máte angličtinu a tie psychotesty?“

„Hej, to ostalo, bohužiaľ.“

Neviem, čoho som sa v ten deň bál viac a neviem ani, ktorý test bol na rade ako prvý (asi angličtina), ale jedno si pamätám, bol prvý apríl - deň bláznov.

Okamih, ktorý som tak dlho očakával prudko vstúpil do reality, preto som zobral ruksak (ťažké hebedo) a rozhodol sa realitu navštíviť znova.

Dávaj si pozor, ktorou nohou vkročíš do triedy s výhľadom na tulipány. V žiadnom prípade nie ľavou. Pravou. Jedine pravou! v duchu som si hovoril počas toho, ako moje nohy porážali schody na prvé poschodie. Betónové schody, ktoré som nasledujúcich päť rokov pravidelne zdolával. Nie preto, že som MUSEL, ale preto, že som CHCEL, lebo som chodil po slávnych schodoch na EGJAK-u. Avšak 1.4.2014 som ich slávu ešte nepoznal. Vtedy to boli iba schody, ktoré ma v živote správne zaviedli.

„Sevas Sedli!“ uvoľnene (ako inak) sa mojím smerom ozval Peter.

„Ahoj Peter!“ škrobene a bez očného kontaktu zo mňa vyliezlo.

„Kam sa to pozeráš?“ nedalo mu.

„Na trávnik, či už tie tulipány odkvitli, alebo nie. Majú pekné krvavo-sýte okvetie a svieži nádych jari,“ sršalo zo mňa ako z dieťaťa, ktoré uchvátil retiazkový kolotoč stojaci na kraji kvázi lunaparku, hneď vedľa húsenkovej dráhy.

„Super, nádhera.“ Mávol rukou. „Počuj, ty nemáš pocit, že nevieš úplne nič z angličtiny?“ Jeho oči sa vzrušene na mňa dívali a pýtali si odpoveď.

„Tak...“

„Dobrý deň prajem, milí uchádzači, vitajte na druhej časti prijímacích pohovorov. Dúfam, že ste si stihli zregenerovať vaše mozgové závitky a cez noc si oddýchnuť, lebo dnes, ako iste viete, vás čaká test z anglič-

tiny a následne psychotesty. No ešte pred tým musím skontrolovať, či každý, kto tu má byť, aj naozaj je.“ Prerušila moju odpoveď nová pani učiteľka (pani učiteľka „delegátka“ mala zjavne iný program) cestou od dveri ku katedre, držiac v rukách to, kvôli čomu desiatky uchádzačov opäť merali cestu na Škultétyho 10. Kvôli testom.

Čas pod dirigentskou taktovkou štíhlejšej a neúnavnej sekundovej ručičky ľahko plynul sekundu za sekundou. Triedou sa z úst pani učiteľky ozývali mená uchádzačov v abecednom poradí, na čo vždy prišla jednoslabičná odpoveď tu. Ja som zas prežíval ten pocit nedočkavosti, kedy pred sebou uvidím papier a započujem povolenie pracovať. Napokon to prišlo ako blesk bez oznámenia a tento zrýchlený trend (ak to môžem takto nazvať) trval nasledujúce tri hodiny. Ani som sa nenazdal a bolo po angličtine, po prestávke a všimol som si, že aj po jednom tulipáne.

Chudák, dožil sa svojej každoročnej staroby práve vtedy, keď ja som sa dožil psychotestov, bleskovo mi preletelo myslou pracujúcou na plné obrátky.

Psychotesty sa skladali z viacerých úloh. V jednoduchosti to bol súbor úloh rôzneho zamerania, podľa ktorého sa dalo komplexne zistiť a odpovedať na mnohé otázky, ktoré psychológovia veľmi zbožňujú.

Do pamäti sa mi najviac vryli úlohy s matematickými postupnosťami a mentálnou rotáciou predstáv. Taktiež si živo pamätám, ako som sa za krátku dobu (asi minútu) mal naučiť 20 tureckých slov a k nim slovenský preklad, aby som potom na druhý papier vedel jednotlivé turecké slová priradiť k ich slovenským ekvivalentom. Samozrejme, nezapamätal som si ich všetky (do krátkodobej pamäte si uložíte približne 7 položiek) a nestihol som vyplniť všetky úlohy, keďže boli časovo limitované, ale mojej budúcnosti na EGJAK-u to neublížilo. Ďalší dôkaz toho, že aj s málom ďaleko zjídete.

„Poprosím vás, aby ste položili perá, zasunuli papier, na ktorom ste pracovali, do fascikla na vašej lavici k ostatným papierom a počkali, kým ich pozbieram.“ Učiteľka vyrušila moje snaženie zvonivým hlasom a už sa pobrala zbierať fascikle desiatok psychotestov.

Medzitým sa ku mne otočil Peter a nastrčil mi uzavretú päšť. „Dali sme to, Sedli. Daj na to!“

Päšťami sme si vymenili zopár baktérii, ktoré milujú spotené ruky, pobalili veci (u mňa to bolo desať pier, štyri balíčky vreckoviek, tri litre vody...), vypočuli si zopár viet vyslovených zvonivým učiteľským hlasom a čakali na to, kedy nás konečne pustia žiť si život žiaka na základnej škole.

To čakanie bolo storočné, lebo už nás nič nedržalo v triede na prvom poschodí s výhľadom na už len dva tulipány - dvoch dožívajúcich starcov. Pretože bol koniec! Viadukt stál a vrhal chladný tieň na dravú rieku, ktorou boli prijímacie pohovory. Otázkou bolo, či po ňom budem môcť začiatkom septembra voľne prejsť na breh EGJAK-u, a preto som netrpezlivo čakal na výsledok kolaudácie. Ten mal prísť o pár týždňov, čo bolo inými slovami hneď.

Ja som však mal pocit, že čakám sto rokov.

4

Bol úplne všedný aprílový deň, ktorý nijako nevynikal nad ostatnými. Stovky púpav v húfoch zaplavovali mestské trávnaté plochy, aby ukázali alergikom svoju silu, poľnohospodári sa svojimi vyjadreniami predbiehali, ktorý z nich bude mať najslabšiu úrodu kvôli suchu a ja som šiel cestou domov zo žiackeho impéria na Námestí Laca Novomeského 2. Kráčal som krok za krokom, meter za metrom, so stiahnutým žalúdkom pri búchajúcom srdci, ktoré ozlomkrky pumpovalo krv bohatú na adrenalín. Vháňalo ju do všetkých častí môjho tela, ale vtedy som to akosi nepocíťoval. Uvedomoval som si len jedno, termín kolaudácie sa nezadržateľne približoval a rozhodnutie, či zo mňa bude lenivý a sprostý deviatok alebo prvák na úrovni, viselo v čerstvom jarnom vzduchu za tenulinkú nitku, ktorá sa postupne pretrhávala. Pretrhla sa práve vo chvíli, keď som došiel domov. Rozhodnutie padlo. Prijali ma na, ako sa hovorí, prestížne bilingválne gymnázium.

Na EGJAK!

Spojiť dva rovnako vzdialené body od seba sa mi teda nakoniec podarilo. Cesta medzi Námestím Laca Novomeského 2 a Škultétyho 10 pevne stála a čakala na to, kedy po nej vykročím spoločne so Sárkou, Petrom a ďalšími známymi. Psychické prázdniny začali.

EGJAK

Veľká osobnosť - Ján Amos Komenský,
štúdium na spôsob anglicko-slovenský.
Zmysel pre najmenší detail a poriadok,
v knihe života píše dvadsiaty piaty riadok.

Tam okná sa vám otvárajú dokorán,
aby ste sa dožili lepších rán.
Chcieť patriť do tohto spoločenstva,
by malo byť cieľom vášho detstva.

Gymnázium - mohyla múdrostí,
tá rada poteší, len občas zlostí.
Zo zeme trčí sta hrdý páv.

Značka EGJAK je národnou kráskou,
kvalita rokov, prístup overený praxou.
Do života svojho správny krok sprav!

Prispievatelia:

Daniela Vargová (fotografka), Michal Rodziňák (grafický editor fotografie),
PaedDr. Karol Sovári Soós (autor básne zo stužkovej slávnosti)

isbn: 978-80-570-2708-9